

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. II. Animadversiones quædam particulares circa excellentias Infantis
Jesu.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

stitutus à magnâ manu providentiæ DEI, quæ exstimulavit illas omnes, beatas sede existimantes & omni ex parte consecratis si quidquam ex parte suâ contribuissent, quod ipsi poterat esse emolumento. Beata sidera; quæ effudistis in illum vestras maximè benignas influentias! Beate sol, qui lucis tuæ radios, usque ad ipsius evibrâsti oculos! Beata terra, quæ portâsti ipsum sapius, quàm ipsa Sanctissima Virgo, quàm Sanctus Josephus, quàm quævis alia ex omnibus creaturis! Beate aër, qui solus positus es præ-

rogativâ tam sapè ingrediendi in ipsius pectus, & tangendi ipsius cor, ad afferendum ipsi necessarium refrigerium! Beata tandem omnes creaturæ, hoc insignitæ favore, ut inservire potuerint in aliquo necessitatibus Creatoris sui!

Posthæc Carpophorus conversus ad bonum nostrum Ecclesiasticum, quem magis se versatum credebat in intelligentiâ Sacrarum Scripturarum, proposuit ipsi aliquas quæstiones, vi quarum obstrictus fuit declarare nobis ingentia alia prodigia de Infante JESU, sicut percipietis.

ARGUMENTUM.

Animadversiones quædam particulares circa excellentias Infantis JESU,

ARTICULUS II.

Cum idem omninò sit Spiritus DEI, qui direxit penam Prophetarum veteris Testamenti, & illam Evangelistarum, unde venit, quod non eadem loquantur ratione? Speciosa legenti occurrunt verba in Vate Isaia, exprimentia clarè Nativitatem, Nomen, & etiam alimentationem promissi Messia: *Ecce Virgo concipiet & pariet Filium; vocabitur Emmanuel, butyrum & mel comendet, ut sciat reprobare malum & eligere bonum.* Unde venit, quod Evangelistæ non

usi fuerint eisdem verbis? Unde est, quòd aliud imponatur nomen Infanti, quando octavo circumciditur die? Unde oritur, quòd nulla ab his fiat mentio, quid comederit, sicut annotatum est à Prophetâ! Nonne tibi videtur, omnia hæc fuisse necessaria ad declarandam executionem vaticinii in hoc, quem nos agnoscimus velut Messiam?

Nonne vides, respondit Ecclesiasticus, quòd Prophetæ locuti sint velut Prophetæ, id est in figuris; quodque sub verbis,

Rr 3 quæ

Isa. 7.

Concordan-
tur Prophetæ
& Evangeli-
stæ circa no-
men & ali-
mentationem
Infantis JESU.

Isa. 7.

Isa. 9.

Jerem. 23.

Zachar. 3.

quæ dixerunt, semper fuerit absconditus alius sensus, quem Evangelistæ expresserunt simpliciter, absque eo, quod uterentur aliquâ figurâ. Quot diversa reperire est nomina, quæ tribuuntur Messia à Prophetis? Isaïas vocat ipsum *Emmanuel*: ab eodem vocatur *Admirabilis, consiliarius, Deus fortis Pater futuri sæculi, Princeps pacis* à Jeremia nominatur *Dominus Justus noster*; à Zacharia nuncupatur *servus oriens*. Omnia hæc nomina profectò conveniunt ipsi, quia quodlibet ipsorum exprimit aliquam ipsi congruam prærogativam & excellentiam; sed ipsa non erant, nisi quasi figuræ, quarum veritas manifestè refulget in solo nomine JESU.

Effectus ingeniosus Optices pro gloria Cardinalis Richelii,

Assentator quidam, probè gnarus, viros magnos avides esse honoris, placere volens magno cuidam Cardinali & Ministro regio, penicillo curavit exprimi totum Collegium Cardinalium, quemlibet ad vivum; sed ita dispositos secundum regulas optices, ut si quis oculos suos ferret in certum quoddam punctum aspectus, omnes disparerent, quin vel unicus ex illis in particulari discerni posset, & omnes ipsorum species sese unirent, ad representandum exactissimè solam faciem magni hujus Cardinalis, cui hæc inventionem blandiri volebat; vel quòd splendor ipsius

gloriæ omnes offuscaret alios, vel quòd omnium Eminentiarum perfectiones fundendæ forent in unum ad componendum virum ipsi similem. Hæc ingeniosa erat vanitas, ad oblectandum hominem cupidum gloriæ.

Sed magna est veritas, quòd omnia hæc diversa nomina à Prophetis Messia, quem expectabant, imposita, non sint nisi quædam penicilli lineamenta ultrò citroque projecta, ad exprimendum ipsorum unione adorandum, quo insignitur, nomen JESU: siquidem hoc solum includit illa omnia, imò & transcendit in excellentiâ, in dulcedine, in virtute, in majestate, cum sit velut spiritus & quinta essentia omnium eorum, quæ Prophetæ de ipso dicere voluerunt per omnes hos diversos titulos, quibus adornarunt ipsum. *Emmanuel* significat *Nobiscum DEUS*. JESUS vult dicere quid amplius: siquidem exprimit, quòd DEUS nobiscum, & nos cum Deo; significat enim ineffabilem unionem naturæ divinæ cum humana, & naturæ humanæ cum divina. JESUS dicit quid amplius, quàm *Admirabilis*, quia dicit Deum adorandum; dicit quid amplius, quàm *Consiliarius*, quia dicit infinitam sapientiam Dei Patris; dicit quid amplius, quàm *Dens*, quia dicit Deum Hominem; dicit quid amplius, quàm *fortis*, quia

Omnia aug-
sta nomina
veteri Testa-
mento Messie
attributa,
complectitur
solum & uni-
cum nomen
JESU.

Qu
int
du
di
ty
e

quia dicit virtutem omnipotentem Dei; dicit quid amplius, quam *Pater futuri saeculi*; quia dicit Deum æternum, qui nec præteritum habet, nec futurum; dicit quid amplius, quam *Princeps pacis*, quia ipse est pax nostra, & nostra reconciliatio cum DEO Patre suo; dicit quid amplius, quam *Dominus justus noster*, quia ipse est nostra iustitia & sanctitas infinita; dicit denique quid amplius, quam *Vir oriens*, quia dicit Deum æternum, qui oriri & nasci voluit inter nos, amore nostri. Sic Augustum hoc nomen non tantum complectitur in seipso, sed longè transgreditur omnia alia nomina à Prophetis ipsi imposita.

Quomodo intelligendum sit, quod dicitur: Butyrum & mel comedet.

Quòd autem concernit butyrum & mel, de quo loquitur Isaias, tunc Prophetam illum esse, qui loquitur, adeoque non loqui, nisi figuras. Quamvis enim verum sit, quod cum Infans Jesus natus sit in terrâ promissionis, quæ fluebat melle & lacte, sicut dicit scriptura, omnesque Hebræorum infantes more usitato nutrèrentur ejusmodi alimentis, quæ dulcia sunt & facilia, quocunque habebant abundantiam, bene judicari possit, divinum hunc Infantem, his quoque nutritum fuisse: nihilominus credendum est, Spiritum Sanctum, qui verba dabat Prophetis, ipsi non inspiratum

fuisse particularem hanc venturi Messiae notam, nisi Mysterium quoddam & sublimiorem quandam intelligentiam sub his verbis voluisset absconditam, Sancti Patres hæc considerantes in diversas abièrè sententias, qui nihilominus in hoc conveniunt omnes, quod lateat sub his symbolum admirabilis bonitatis & clementiæ Christi Jesu.

Verùm si mihi dicere liceat, quid sentiam, considero, butyrum esse balsamum naturale, compositum è pluribus herbis degestis ab animali, quod destinatum est ad laborem, quodque denique devovetur morti, ut vivere faciat homines, nutriendò ipsos carne suâ & fortassis hoc balsamum, ab hoc animali nobis præparatum, citra id, quod ipsum illo unquam vescatur, quodque totum in nostros est usus, significat labores pœnosæ & operosæ vitæ Christi Jesu, è quibus nobis conficit summè & infinitâ ratione pretiosum meritorum suorum balsamum, compositum è pluribus afflictionibus ac doloribus, quam numerentur herbæ & gramina super terram, quodque totum integrum devovet nobis, quin unquam vel minimum ex eo pro se retineat: Et ideò Propheeta hæc voluit adjicere verba, ad declarandum divini hujus balsami effectum: *Ut sicut reprobare* Isa. 7. v. 15.

malum & eligere bonum. Nonne enim hoc est, ex quo facere debeat reprobationem malorum & electionem bonorum, juxta quod bene vel male usi fuerint meritis Redemptoris, quando acerrime exprobrabit illis: *Quid debui facere pro salute vestra, & non feci?*

Intelligentiã
mystica mel-
lis.

Et eadem ratione mel est aliud naturæ balsamum, sed confectum ab apibus, quæ sunt quasi inter animalia, quod Angeli inter creaturas: siquidem ipsæ puræ omnino sunt & Virgines, cum plerique Naturæ arcanorum investigatores teneant, ipsas carere sexûs diversitate. Ipsæ sunt ferè semper elevatae à terrâ, & esca vivunt non nisi lautissimâ, & si ita loqui licet, spiritu florum, è quibus componunt mel suum. Ipsæ ex hoc non tantum nutriunt seipsas, sed nutrimenti sui etiam nos faciunt participes. Videtur hoc admodum bene nobis ponere ob oculos delicias vitæ contemplativæ Christi Jesu, qui non vivebat nisi ex deliciis cœli, in medio amaritudinum terræ, ex aspectu adorandarum perfectionum DEI Patris sui, quas visitavit velut tot flores paradisi æterni, è quibus mirificam hanc extrahebat suavitatem, quæ vitæ suæ beatæ erat constitutiva. Non est hujus balsami sicut prioris ratio: nam qui hoc componit, etiam ex eo se nutrit; insuper dulcedinem ipsius

communicat omnibus animabus puris, abstractis à terrâ & contemplationi addictis.

Impossibile est, formare animam sibi idæam ineffabilis hujus dulcedinis, ad declarandum illam aliis; oportet hanc ipsâ didicisse experientiã; ipsa ex hæc plura addiscit in momento quando placuerit Deo vel minimum quid porrigere degustandum ipsi è lautissimis his mensæ suæ dapibus, quàm omnes simul homines circa hoc ipsam edocere possent. Verum non fruitur ipsa impunè hoc favore, oportet enim ex hoc spoliari ipsam vitâ & mottem tolerare, sicut Jonathas, qui dixit: *Gustavi paululum mellis, & ecce morior.* Mors hæc est vitæ mundanæ, mors hæc est vitæ sensuum, mors hæc est vitæ naturæ. Anima vivere amplius non posset nisi vitâ divinâ, quando concepit id quid hoc sit. Plures speciali afficiuntur devotione erga Infantem Jesum; & verum est, abundare hanc deliciis, quibus facultas sit omnes lucrandi & alliciendi animas, quæ non carent omni benignitatis & amoris sensa: sed oportet ipsos probè considerare, quibus excipiendi sint dapibus, butyro nempe & melle nec enim separari debet unum ab altero, quorum quidem illud totum est in laboribus & afflictionibus, hoc autem totum in quiete & dulce-

Deus gustandum porrigit bonis animabus butyrum & mel infantis Jesu.

I. Reg. 14. v. 43.

dulcedine; quod inquit, mortificationem & orationem non separari à se invicem in animâ, solidæ devotioni operam navante.

Galenus lib.
10. de Medic.
Simpl. cap. 10.

Probè novi, suaderi à Medicis usum mellis pro infantibus, dicunt enim hujus virtute, ipsos præservari à certis quibusdam parvis infirmitatibus, quibus subjiciuntur. Hinc aliqui crediderunt, sumendum esse literaliter illud Isaïæ dicentis de Messia, butyrum & mel comedet; sed absque ratione. Non indigebat medicamentis Infans Jesus, quia tam bonæ erat constitutionis corporalis, ut nunquam affectus fuerit aliquâ infirmitate, sicut affirmat S. Thomas cum aliis.

D. Thom. 3.
p. q. 14. a. 4.

Cur Jesus
Christus non
fuerit sub-
jectus infir-
mitatibus.

Quare non, reponit Carphorus, cum ideò venerit, ut nostras assumeret infirmitates, quæ peccatorum nostrorum quibus onerari voluit, pænæ sunt ac supplicia? Cumque tolerare potuerit mortem, cur non eadem ratione infirmitates mortis prodromos?

Mirabile est quidem, respondit Ecclesiasticus, quòd, cum mori posset, tolerare nullam potuerit infirmitatem. Sed perfecta constitutio corporis ipsius disposuit ipsum ad sufferendos dolores infirmitatis, & magnitudo peccatorum nostrorum condemnabat ipsum ad subeundam mortem. Sanè non debue-

rat nec infirmari nec mori, si sistatur in terminis condemnationis à Deo contra Adam pronuntiata, eoquòd infinita ratione fuerit alienus ab omni peccato ipsum ad mortem condemnante. Sed ultra hoc sacrum ipsius corpus habuit tria privilegia admiranda quorum virtute perpetuò solutus fuit à lege incurrendi mortem & infirmitates.

Primum est, quod licet induerit carnem ejusdem speciei cum carne Adæ, nihilominus hæc ejusdem non fuerit conditionis cum carne Adæ peccatoris, sed Adæ adhuc existentis in statu innocentia, antequam sententia mortis fuerit pronuntiata in ipsum. Secundum est, quod ipsius corpus non fuerit opus naturæ, sed exquisitissimum opus omninò prodigiosum omnipotentis manûs Dei, productum ex operatione Spiritûs Sancti, in purissimo sinu Virgineæ Matris suæ; unde & eximi debebat ab omni lege naturæ. Et tertium, quod præcipuum est, habuit id jus particulare ad immortalitatem & impassibilitatem, cum animatum fuerit animâ beatâ, quæ juxta legem consuetam communicare illi debuerat gloriam suam, sicut omnia corpora beatorum post resurrectionem universalem in partem venient gloriæ animarum suarum, adeo-

Tria egregia
privilegia
corporis Jesu
Christi.

S: que

que non fiebat absque miraculo continuo, quod Deus suspende-
rit hanc gloriam corporis ado-
randi Salvatoris, ut illi relinque-
ret facultatem tolerandi dolores
& mortem pro nostrâ salute.

Desideria no-
stra opprita
sunt illis Chri-
sti Jesu ad
confusionem
nostram.

O Jesu! quàm male repen-
dimus maximam hanc incom-
parabilis amoris tui abundan-
tiam! nos patremus miracula,
si facultas nobis foret, ad exi-
mendos nos, ne pateremur pro
te: Tu es innocentia ipsa, & tu
vis pati? Ego enormibus ob-
noxius sum criminibus, & ego
pati nolo? Tu sanctitas infini-

ta, tu Deus immortalis, tu gau-
dium Angelorum vis pati pro
me misero terræ vermiculo, quia
amas me? Et ego sceleratus, ego
millenas promeritus mortes, nil
pati volo pro te, Deo meo, crea-
tore meo, & Redemptore meo
quia non amo te. Ah! unde est,
mi Deus, quod non amem te,
nisi quia non novite! quicumque
enim novit te, etiam amat te;
obliviscitur sui ipsius, ut non
cogitet nisi de te, ut non amet,
nisi te. O mi Jesu, noverim te,
ut amem te, ut amem affligi &
pati pro te!

ARGUMENTUM.

*Jesus in Ægypto, quid ibi fecerit, & quando ex
illâ rediêrit?*

ARTICULUS III.

AN fugis, divine Redemptor?
Credebam, te in fugam actu-
rum inimicos tuos, vel prostratu-
rum illos ad pedes tuos, ut tuam
implorent misericordiam. Et
tu fugis, & terga vertis Herodi,
abscondis te in Ægypto, ut fu-
rorem, evadas hujus tygridis
cruorem sitientis. Nonne tot
milliones Angelorum ad tuum
expeditos habes obsequium, quo-
rum minimus sufficeret ad do-
lendum totum exercitum?

Quare Chri-
stus fugerit
in Ægyptum.

Mirandum non est, inquit
Carpophorus; intelligo, fugam
ipsi tunc fuisse necessariam, ut

subtraheret se furibundæ huic
tempestati mox submersuræ tot
innocuos parvos infantes. Non
fugiebat mortem, qui eo nomi-
ne descenderat è cœlo in terram,
quique ardenti succendebatur
desiderio tolerandi mortem pro
nobis. Sed ex unâ parte expe-
diens non erat, ut suam daret
pro hominibus vitam, antequàm
ipsis suam tradidisset doctrinam;
oportebat prius instruere mun-
dum, quàm moreretur pro mun-
do. Et ex alterâ parte, si suam
demonstrâisset gloriam ad salvan-
dum suam vitam, suos delens
per-